Ч. 165. Неділя 4 серпня (22 липня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділї гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Анґлія і Австро-Угорщина. — З Туреччини. — Вигляди на італіяньско-турецкий мир. — Жаданя Альбанців.

Будапештеньский дневник „Pester Lloyd" приносить п. з. Анґлія і Австро-Угорщина статю, як кажуть, інспіровану в австро-угорскім міністерстві заграничних справ. Статя має на меті підсунути Анґлії готовість Австро-Угорщини до австро-анґлійского порозуміня, котре без сумніву успокоїло би політичну атмосферу в Европі та зльокалізувало евентуально анґлійско німецку війну.

„Pester Lloyd" питає ся, чи Анґлія мала би охоту зложити заяву, що ніколи не заатакує австро-угорскої фльоти. В такім разі можна говорити з Австро-Угорщиною про занехане проґрами будови нової воєнної фльоти. Се питане зробило в дипльоматичних кругах вражіне, що розходить ся тут не о теоретичну пропозицию, але о цілком практичний і в практиці можливий до здійсненя проект. Габсбурскій монархії ходить головно о охорону єї побереж і морскої торговлї. Коли би Австро-Угорщина на випадок війни Анґлії з Німеччиною мала певність, що не буде потребувати боронити своїх побереж против Анґлії, в такім разі занехала би до певної міри морских уоружень. Дипльоматичні круги вийшли на тій підставі до внесеня, що Австро Угорщина не має супротив Німеччини зобовязань помагати їй в морскій війні. Австрия має право самостійного укладаня проґрами своєї фльоти без огляду на потреби Німеччини. Австрия має право свобідного порозуміня в тім напрямі з иншими державами. Коли би можна було в рішучий спосіб виключити можливість анґлійского атаку на австро-угорску фльоту, в такім разі треба би найти якусь формулу, аби докладно і в обовязуючий спосіб вияснити в ній стан, котрий тепер фактично істнує.

Се дипльоматичне завдане можна виповнити дуже легко. Дуже поважні австро-угорскі сфери застановляли ся над всіми практичними можливостями, аби в практиці обмежити просто незрозумілі морскі уоруженя. Тому сей зазив під адресою Анґлії є реально-політичним ділом, що обіцює значні результати. Анґлія мусить на підставі того зазиву набрати певности, чи Австро-Угорщина зовсім не думає брати участи в конкуренцийних переговорах морских уоружень. Значіне австро-анґлійскої умови в справі фльоти має свою вагу в тім, що була би то перша того рода умова в области морских уоружень, котре прийшло би до зреалізованя. В такий спосіб перші трудности першого початку були би переломані і для инших держав.

Проґрамова заява нового турецкого кабінету, головно єї уступ що-до триполітаньскої війни, зробила в дипльоматичних кругах добре вражіне. З натиском підчеркують се, що великий везир Ахмед Мукдар говорив в більше прихильнім і мировім тоні, як керманичі попередного кабінету. Заяву нового турецкого правительства належить уважати за запоруку скорого покінченя війни, бо по обох сторонах дозрівають найліпші мирові наміри. В цареградских дипльоматичних кругах голосно говорять про те, що нове правительство хоче конче заключити мир з Італією.

При нагоді загальної буджетової дебати в анґлійскім парляменті забрав слово секретар державний Едвард Ґрей і обговорив ріжні квестиї заграничної політики, межи иншим пропозицию посла Бакстена, аби з островів Еґейского моря, виділити ті острови, що відпали від контролі Туреччини, в окрему федерацию. Ґрей заявив, що окупация еґейских островів в часї італіяньско-турецкої війни є фактом, котрий лучає ся в кождій війні і дасть привід до важних розглядань в хвилї, як буде покінчена війна. Окупация тих островів, їх положене і дальша судьба, то річи, котрими інтересує ся більше як одна держава. Як довго тревае війна, не може Ґрей нічо більше сказати. Ніхто не припускає, що всьо, що котра небудь з воюючих сторін окупує, переходить по скінченю війни на єї власність. То, що силою мирового трактату приходить на власність,

6)

ПОРУЧНИК.

(З польского — Е. Оржешкової).

(Дальше).

З нестямою в очах вдивлював ся в молодця, котрий скорим рухом вискочив з хащів і приклякнувши на одно коліно з приложеною стрільбою до ока почав стріляти. Зухвалий сей герой в запалі молодецкім не зовсім послушний розказам вожда, забажав може стрінути ся око в око з тими, з котрими боров ся, богато показати, показати більше відваги, як инші. Вискочив з хащів, прикляк на коліно і стріляв... кармазинова конфедератка зсувала ся з єго темного волоса, відслонюючи гладке і огоріле чоло, дещо примкнені очи наповняла відвага, а на уста під дрібним вусом виступив усьміх хлопячої відваги. Нараз закликав:

— Олесь! А ти звідки тут?

Побачив стоячого на возі бранця, але сейчас забув про него, знову прицілював стрільбу і стріляв, аж стало ся з ним щось, як грім страшне і смертельне.

З за хащів вискочив козацкий сотник, з котрого ноги стікала кров, котрий вже випрямив ся, аби знову перескочити рів, коли сьміливий герой вимірив до него і вистрілив, а козак поцілений кулею в груди упав з коня і витягнув ся серед хащів. А хвилю пізнійше, так коротку, що повіка людска ледви могла би моргнути, з рову на другу сторону перелетіла друга куля і застрягла в чолї героя, котрий також упав.

Тоді Александер почув на своїм лици горячий віддих коня, а до уха єму зашептав капітан:

— „Кто ето? кто? кто?"

Стояв на кони блідий, як крейда і показуючи пальцем на убитого повстанця, майже збожевільним зором, запитав молодця:

— „А-а-полек? Разве ето? Аполек? Аполек?"

— Так, Аполько!

Дві груди начальника і бранця підносили ся скоро з глухим зойком.

— Карловіцкий?

— Карловіцкий!

— „Бог мой!" — крикнув начальник і був се крик перестраху, болю, не знати ще якого чувства, але такого, що розривало груди!

В хащах при березі мутно блискучої води, оден червоним, другий чорним поясом оперезаний, лежали недалеко себе на земли розтягнені на траві два молодці, оден в роздертою на грудях одежию, другий з чорною, пропускаючою кров плямою на чолї. Голови їх покривало чорне, буйне волоссє, а шапки далеко на зеленій траві ріжнили ся відтінями червоної краски. І приглядало ся сонце іскрою нерухомого сьвітла в їх очах.

— — — — — — — — — — — —

Від дня пораженя, яке понесло пїше і кінне войско в поліских лїсах, від дня, в котрім спільно з кількома товаришами поляг в битві Апольо Карловицкий, а Александра Авича до тюрми найблизшої в місті відвезли рештки розбитого войска, минуло кілька тиждніів.

На сьвіті був вже горячий і душний липень. На широкі поля клали ся під стинаючим серпом богаті колоски збіжа і плила шелестя золотої соломи. В ріках, озерах, лїсних потоках і лугових бродах висохали води. Над золотими полями, над жовтими від спеки лугами, над лїсами, що стояли в камяннїй тишині, заточували широкі кола під блакитним небом молоді бузьки, що учили ся літати.

Триповерховий тюремний будинок взносив ся над низькими домами місточка, як всі тюремні будинки, понурий, нагий, почорнілий, замкнений. На долинї, на подвірях і на низших поверхах розлягали ся інколи крики, розмови, витя, брязкіт оружия, аче вікна найвисшого поверха, під червоними ґзимсами віддихали отворами зелізних крат, мовчанкою і самотою.

Чим висше, тим самотнїйше. Не доходили там з подвіря і з низших поверхів ніякі голоси людскі і не доходив малий, уличний гомін місточка. Деколи чути було короткі розмови змінюючої ся сторожі, кроки, що волікли ся за дозорцями, або скрегіт ключів обертаних

може бути розглянене аж тоді, коли буде заключений мир. Посол Бакстен говорив про можливість хаосу в Туреччині. Ґрей має надію, що до того не прийде. Ситуация в Туреччині, як всі знають, є в тій хвилі трудна, але Ґрей сподіє ся, що все буде добре.

N. W. Abendblatt довідує ся, що мінїстер заграничних справ ґр. Берхтольд поїде коло 20 серпня с. р. на специяльне запрошене румуньского короля до кліматичної стациї Синая в Румунії, де королївска пара виїхала на ферії.

З Солуня доносять, що проводирі Альбанців зажадали від альбаньскої комісиї отвореня вязниць та освободженя всіх вязнів не виключаючи злочинців. Великий везир, котрому передано ті жаданя, поручив комісиї в Пристинї пояснити провідникам Альбанців, що таке жадане підкопує повагу турецкої держави в очах цілої Европи. Рівночасно надходять вісти, що ворохобники не спочивають. Революцийний рух захопив цілий Новобазарский Санджак, а 10.000 Альбанців помаширувало на Скопле.

Новинки.

Львів, 3 серпня 1912.

— **Нові школи** однорічних добровольців. З причини великого числа однорічних добровольців, що зголошують ся до войскової служби, постановило Мінїстерство війни, що побіч дотеперішних шкіл сего рода у Відни, Будапешті, Градци, Празї і Йосефштадї, будуть основані с. р. нові школи у Львові, Загребі і Прешбурзї.

— **Жертва реґуляциї Сяну.** В наслїдок реґуляциї Сяну, русло его зовсїм змінило ся, на місцях давних мілин повстали грубини. Жертвою тих змін упав оногди господар з Трепчі в Сяніччині, Бабяк. Хотїв він переїхати возом ріку в місци, де давнїйше була мілина. Вїхав однак в глубину і утопив ся разом з кіньми. Провинив в тім випадку не мало заряд реґуляциї, котрий повинен в небезпечних місцях уставити відповідні остерігаючі таблиції. Таке занедбане було вже нераз причиною нещасливих випадків.

— **Філїя „Руского Тов-а педаґоґічного“** в Самборі отворила дівочий інститут для учениць місцевих шкіл, подбала о відповідне приміщене, урядженє і добірну силу до веденя. Інституция ся входить в жите з 1 вересня с. шк. р., тож поданя о приняте належить вносити на руки предсїдателя тов. п. Теодора Біленького найдальше до 15 серпня с. р. Принимаєсь тілько 20 учениць. В сім інститутї найдуть дівчата крім удержаня відповідний надзір і опіку, та запевнену поміч в науці За осібною доплатою запевнена є наука музики. Родичі мають зобовязати сь до правильного оплачуваня з гори що місяця 40 К, одноразово на інвентар 10 К і заосмотрити в постіль, біле, убране і другі потрібні річи. Часть оплати можна після умови доставляти в натураліях, а в поодиноких случаях може Виділ у учениць заслугуючих на узгляднене знизити оплату місячну до 30 К. Приняті до інститутy мають зголоситись у настоятеля при улици Коперника. — Виділ.

— **Посуха.** З Риги доносять, що там є тепер велика посуха. На ріках поробили ся мілини, а керниці висохли. На ріці Аа, в курляндскій ґубернії обмежено плавбу. В Коммернї є стация електричної зелїзниці, в причина недостачі води, в прикрім положеню.

— **Росийске правительство** против Україців: Московске „Русское Слово“ доносить: Мінїстерство внутрішних справ зажадало від ґубернаторів полудневих і полудново - західних ґубернїй, щоби они зладили для мінїстерства звіт всіх, в тих ґубдрнях єствуючих бібліотек з книжками в украіньскій мові та украіньскими народними часописями, як рівнож і звіт тих загальних, просьвітних і кредитних інституций, в котрих принято як розговірну, украіньску мову.

— **За добре серце.** З Нітри, на Угорщині, доносять про таку подію: Оден подорожний, їдучи поспішним поїздом через міст, побачив потапаючого чоловіка. Щоби его виратувати, здержав поїзд при помочи ратункової линви. Поїзд станув і чоловіка виратувано, але зате арештовано сего подорожного на найблизшій стациї за те, що задержав поїзд. Арештовано его на тій основі, що зелїзничі приписи кажуть, що тоді можна задержати поїзд, коли або хто з подорожних, або поїзд є в небезпеці, в тім однак случаю сего не було.

— **Грім у войску.** Недалеко Скіптоном в Йоркшір, в Анґлії, відбувала оногди вправи компанія войска. Нагло зірвала ся страшна буря з громами і часть вояків схоронила ся до одного дому, а друга часть під недалекі дерева. В одно дерево ударив грім, заподіваючи великі шкоди: оден вояк убитий, 40 лекше або тяжше покалїчених. Грім знищив богато одежи, пігнув карабіни і баґнети.

— **Лїцитация королївских дорогоцінностий.** З Лісбони доносять: Портуґальский банк продав перед кількома днями дорогою лїцитациї дорогоцінности померщої минувшого року на вигнаню королевої-вдовиці, Мариї Пиї. Намисто, зложене з пятьох рядів перел, продано за 318.000 корон. Дорогоцінности були заставлені в банку.

в замках, отвираних і замиканих келїй. Чим висше, тим гарнїйше. З тих вікон, що високо взносили ся над землею зір міг досягнути клаптик золотого поля, яке окружало місточко, пояс лїса за полем, а в полудне чорні сильветки бузьків, що кружили високо під небом. Бузьки із значного віддаленя видавали ся дуже малі, зате велике все лице сонця, що вечера по склонї неба сплививало на пояс лїса і запалювали ся над ним зорі вечірні.

Чим висше, тим сумнїйше. На край вільного простору, на крилаті птиці, на небо і сьвітло небесне дивлячи ся, здавало ся, що очи заходять чорною ночею!

За одним з тих вікон, в тюремній комнатї як всі вязничні комнати, тісній, низькій, почорнїлій і понурій, Александер Авич сидів під стїною на вузкім тапчанї і читав. Перед кількома днями дістав позволене відібрати зі сьвіта кілька книжок і не знав кому або чому має приписати тую полекшу сумної судьби.

Бо аж до тих остатних днів, строгість поступованя з ним була рівна его провинї.

Бо за его властиво справою войско понесло поражене від остережених ним повстанців а поступок сей потвердив власним визнанем яке зробив там в лїсї і кілька разів повторив перед слїдчою комісиєю. На множество задаваних ему питань не мав ніякої відповіди, крім постійного потвердженя свого поступку, якого доконав сам. Належав до найупертїйших найтвердших. Також до найменше мовних, бо чув, що як раз отворить уста, то знову, наче огонь, може спалахнути таким обуренєм, з яким сотникови козацкому признав ся до дїла.

Переніс богато — і терпінє потягнуло по нїм свій пензель. Змарнїв і споловіла ему мужеска краска на его лици. Днї глухі і безсонні ночи вирили своє пятно на его блїдім чолї, в очах відбила ся туча убрана споминами, яка уступала перед неспокоєм повно гробових мар. Однак з тих молодечих очий не зник жар і блеск і давно минулі хвилї викликували на блїді уста усьміх, який що хвилї готов був воскресити давний веселий, пустий сьміх. Але споважнїв і розвинув ся духом. В змарнїлім тїлї чути було якусь пружину, котра випрямила его гордо і якусь пісню, сумну, але високого полету.

Крізь малу отверту в вікнї шибку повіяв вітер і порушав ему з легка темно русяве волосє. Наче якась рука опустила на его голову благодатні пестощі, наче хтось закликав его. Книжка випала ему з рук. Зірвав ся, майже свобідним рухом давного Олеся вискочив на тапчан і станув при вікнї і почав глядїти крізь отверту шибку. Дивив ся на завішене над далеким лїсом лице сонця, велике і яскраве, па шмат золотого поля на котрім, наче чорні точки роїли ся маленькі животини і глубока борозда терпіня перерізала ему чоло.

В тій хвили в великім замку заскреготав ключ і зза відхилених дверий запитав басовий, мужеский голос:

— Пазваляете?

Здивовано глянув вязень на сего чемного гостя, котрий перед входом до тюремної комнати, позволеня увійти.

Був се поручник досить високий, плечистий і тяжкий з грубим лицем, хоч досить правельним, з чолом білїйшим від румяних поличків з рудавим волосєм. Срібна вуска стяжка з завішеною на ній шаблею скісно перепасувала ему груди і плечі загорнені тісним мундуром.

Келїя була тїсна; двері були на кілька кроків від вікна від котрого зіскочив з тапчан на Авіє. Поручник задержав ся кроком перед дверми, котрі замкнули ся за ним і знову заскреготав ключ в замку.

— Я не хотїв би мішати — почав — і єсли не в час приходжу...

Говорив дуже лихою польщиною.

— Овшім — вагаючим ся голосом і вдивлюючи ся в гостя, відповів вязень — атжеж се ви були... там... з війском? Чи може помиляло ся?

Невідповідаючи на питаня, гість вимовив під рудим вусом:

— Маю честь представити ся, Аполїнар Карловицкий.

— Карловицкий?... Аполїнар?... — з рухом найбільшого здивованя закликав вязень.

Поручник склонив ся. — І Карловицкий і Аполїнар. Дивуєте ся, пане... ну, ріжні бувають случаї на сьвітї...

— Свояк може бідного Аполька?

Поручник повів рукою по білім чолї.

— Се був мій стриечний брат. Его отець і мій отець були рідними братами.

В келї крім вузкого тапчана під стїною котрого один конець закритий вязничою постелею, наслїдував ліжко, був ще деревляний столик, брудний, кривий, збитий з попуканих дощок. Поручник поставив стілець при кривім столику і сів.

— Я прийшов, щоби з вами про него поговорити... Я любив сего хлопця... він був для мене дорогий... я дижурую нинї цілий день в тюрмі отже подумав собі: піду, роспитаю ся про него, коли? яким способом? бо я нїколи не сподївав ся... Він учив ся в Москві. Два роки учив ся там і поїхав на Великдень до старшого брата. Ну да! Як поїхав, так і не вернув. Они мають десь тут свій маєток... отже ви его певно знали? Чи ви его знали?

— Зблизька. Ми мешкали в недалекім сусїдстві.

— Да! да! Як лише ви менї там пане... в лїсї сказали своє назвиско, я сейчас пригадав собі, що я десь чув его, а потім і се пригадав собі, що чув его від Аполька.. Він менї всьо оповідав, як був дитиною... кого знав, з ким бавив ся... Ах, нещасливий! Як він там попав ся? Хто намовив его? Такий молодий і добрий... Ах! добрий. „Какое у нево было доброе, чистое, детское сердце!“

Звісив голову і глубокий жаль розлив ся по его лици. Видно було, що в хвили зворушеня тисне ся мова на его уста, до якої привик і яку добре знав. Підніс по хвили голову і стрінув ся зором з очима здивованого вязня. Іскра гніву замиготїла ему в понурих очах.

— Ви дивуєте ся? Чого дивувати ся? Чомуж Аполько не міг бути моїм братом? На сьвітї ріжні случаї бувають. От, двох родних братів було, далеко мешкали від себе. Один лишив ся при маєтку, а другий стратив его і як стратив пішов в службу, служив в тверской ґубернії.,. Ну да! Так Аполько був сином одного брат а я син другого.. Дедушка наш називав ся Аполїнар і нас обох так назвали... Але я не знав стрия, бо він рано умер і я до сего часу нїколи тут не приїздив, а тепер, „уви!“ приїхав з полком щоби „мятеж“ успокоїти. І от що я побачив! Аполька убитого побачив! Хлопця мого милого брата!

(Дальше буде).

— Пригода меклембурского князя. Великому меклембурскому князеви лучила ся під час подорожи до Росиї така нещаслива пригода. На одній стациї начальник заскочений не надійно появою вел. князя, отворив з таким поспіхом і так сильно двері до княжого сальона на двірци, що груба шиба вилетіла з рам і упала острим рогом на праву ногу князя, задаючи єму сильну рану. Рівночасно князь дістав тяжкого нервового нападу, так що аж треба було взивати лікарскої помочи.

— Огні. З Равщини пишуть: В середу дня 31 липня о год. 10·30 вибух пожар в Вербици коло Угнова. Дивни дивом сего року в Вербици вже третий раз з невислідженої причини вибухає пожар а все в середу перед полуднем. При першім пожарі дня 19 червня в середу погоріло 7 господарств; 17 липня також в середу згоріло 23 господарств, нині 31 липня також в середу повстав пожар у селянина під лісом і спалив одну хату. Поготівле огневої „Січи" і селяни, які прибігли з поля, зльокалізували огонь в одній хвили так, що лише хата згоріла а в ній всі припаси господарскі. Удало ся лише загасили по троха три стіни зрубу. Можливе було угасити і більше, але загорода селянина є віддалена від села о два кільометри, тож заки доїхали з сикавкою і прибігли люди, вже огонь обняв цілком зруб хати. Миттю взяли ся до гашеня, розділили роботу, одні серегли займаючої ся вже стріхи стодоли, другі гасили обняту огнем хату. За дві години вже огонь зовсім згашено.

Дня 31 липня о 1 год. в полудне повстав огонь в Новосілках гост. коло Рудок. Згоріло 3 господарства з 6 господарскими будинками. 2 погорільці були обезпечених в Краківскім Тов. а 1 в „Дністрі". На щастє було тихо і скінчило ся на тім, бо люди були в поли і з початку не було жадної помочи, аж пізнійше надійшла поміч, та здержала дальше ширенє пожару. На жаль треба признати, що зробили то посторонні люди, бо всі стояли, та байдужно дивили ся на огонь.

— Про кубаньских козаків присилає „Раді" єї кореспондент отсї займаючі вісти: З великим зацікавленєм їхав я на Кубань: вабило побачити країни, що стала останнім захистом зруйнованого козацтва, що витворила з нащадків Запоріжя особливий тип український, але з своїми характерними формами побуту.

Траґічні обставини останних часів Січи перекинули гурток нашого люду на другий конець південного степу в чужий край, який ще не мало довелось полити своєю кровю, відбираючи землю ступінь за ступнем у природних хазяїв — Чеченців, аби осісти на ній та засновати нову селитьбу.

На протязі півсотні літ доводило ся боронити козакам свій край не тілько від чечні, але й від заходів сторонного паньства росийского, яке инколи зупинило свій, може занадто „благосклонний", погляд на хліборідних кубаньских ланах.

Може чи не з причини сеї боротьби за відокремленє кубаньского козацтва і за цілість і цільність єго земель виробляла ся у кубанців особлива козача сьвідомість своєї окремішности і поділеня всего сьвіту на козаків та „городовицких душ", що було ще недавно досить виразною лайкою.

Се захоплене козаччиною як своєрідною культурною орґанїзациєю сполучене з захопленєм українською старовиною, а власне вживаючи місцевого терміну, „старокозачим стилем", який підтримує навіть місцевий висший уряд.

Заохота до козачої старовини виявляє ся в приказах про уладжуванє збірників українских пісень для козачих хорів, в виставах патриотичних пєс з старого козачого житя „козачою" таки мовою, в зацікавленю старим убранєм козачим і т. и.

Здає ся, що Кубань єдиний куток в Росиї, де не бачуть „сепаратизму" в тому, що козачі войскові хори грають та співають українских пісень, де козаки навіть на службі вживають переважно української а не урядової мови. І се таки ані крихітки не завадив „вірному кубаньскому козацтву" бути доброю кавалєриєю, до того ще й дуже гарно убраною та й не без натаків на „старокозачий стиль".

Але поза сей старокозачий стиль справа посуває ся не дуже. Се захоплене, можна сказати, етноґрафічно-історичним козацтвом мало має спільного з дійстною українскою сьвідомостию.

Правда, поволі, дуже поволі через сей загальний „стиль" починає прокладати собі дорогу деяка сьвідомість. Працюють енерґічні одиниці і деякі наслідки праці тої повістають ся та мають незабором принести добрі сходи. Українська часопись хоч і помалу, але починає цікавити людей, та знаходити собі читачів а українська книжка вже досить поширена тут.

Телеґрами.

Відень 3 серпня. Кн. Тун також і вчерашний день провів у Відни. Рано конферував з шефом секциї бар. Енґлєм в справі стану ческих фінансів. Кн. Тун мав вчера сказати, що в осени прийде певно до ческо-німецкої угоди.

Будапешт 3 серпня. Пос. Юст вернув вчера до Будапешту і мав довшу конференцию з кількома членами опозициї. Мав він висловити ся, що нема взагалї бесїди про мир і що опозиция буде мусїла вести дальше борбу в парляменті.

Берлин 3 серпня. Berl. Tagbl. доносить, що Альбанці займили місцевість Верісовач та випустили на волю всіх вязнів.

Льондон 3 серпня. Віеть „Нов. Времени" що росийский міністер справ заграничних Сазанов приїде в осени до Анґлії, потверджує ся.

Ішль 3 серпня. Прибув сюди міністер війни ґен. Авфенберґ. Міністер буде нині на авдиєнциї у Цісаря.

Ціна збіжа у Львові.

дня 30-го липня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9·60	до	10 20
Жито	87·5	„	9·20
Овес	9·20	„	9·50
Ячмінь пашний	8·30	„	8 50
Ячмінь броварний	8·50	„	9·—
Ріпак	15·50	„	16 —
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	12·—	„	14·—
Вика	10 50	„	11·—
Бобик	8·50	„	9 —
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	70 —	„	80·—
Конюшина біла	110 —	„	131·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

ОГОЛОШЕНЯ.

В друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.